

Вълкъ и ловецъ.

(Басня).

И мало едно врѣме единъ ловецъ, който всѣки день ходилъ на ловъ за слонове, които биелъ съ отровни стрѣли. Съ това си занятие той прѣхранвалъ себе си и сѣмейството си. Но единъ пжтъ — ето какво се случило: единъ злѣ умѣренъ отъ смъртоносната стрѣла слонъ, погналъ ловеца за да го разкъса. Срѣчниятъ и внимателенъ ловецъ веднага побѣгналъ и се скрилъ въ пукнатината на една скала, дѣто тихо лежала, свита на колело, една отровна змия.

Змията ухапала ловеца, а той съ една стрѣла я умъртвилъ.

Отровата на змията и отровата на стрѣлата дѣйствували въ едно и сжщо врѣме. А слонътъ умрѣлъ до ловеца, който сжщо берелъ душа.

Само лжкътъ останалъ още обтегнатъ на това мѣсто, дѣ зацарувала смъртта. Единъ вълкъ заминавалъ отъ тамъ; той се много зарадвалъ, като видѣлъ двата прострѣни трупа.

„Сега съмъ богатъ! си казалъ той, азъ спечелихъ нечувано богатство: слонътъ ще ми стигне най-малко за три мѣсеца, а човѣкътъ — най-малко за една недѣля. Но азъ съмъ ималъ и змия . . . и тя за два дни Но ето и една тетива, тя е направена отъ вкусно черво. Защо да я оставя? Тя не ще послужи никому. Добрѣ ще е да я изямъ още сега, та да уталожа глада си“.

Слѣдъ тѣзи размисления, вълкътъ захапалъ тетивата. Тя се откачила и стрѣлата на обтегнатия лжкъ се забила въ главата му и го умъртвила.

Ето, кждѣ води желанието да се притежаватъ много работи.

София.

Прѣвель: Христо.